

man dømme om de nuværende Assessorer, som jo ikke have den Gage, som det her er foreslaaet, at de skulde have? Naar den her foreslaaede Lønning, som er høiere end deres nuværende Gage, ikke er Mere, end hvad de accurat kunne leve af, saa kunne de nu jo ikke leve (Magaard: Det kunne de heller ikke!); ja, det ærede Medlem fra Holland siger rigtignok: „Det kunne de heller ikke“, men man seer dog, at de leve.

Jeg skal ikke yderligere forhale Forhandlingerne, jeg har anført, at det er disse yderligt stærke Paaastande fra den ene Side, som nøde mig til, for ikke at give dem Medhold, at stemme for det foreliggende Ændringsforslag.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg erfarer nu, at jeg havde Ret, da jeg yttrede, at jeg vidste, ikke blot, hvad den ærede Rigsdagsmand vilde sige, men ogsaa, hvorledes han vilde fremsætte det. Det skulde ogsaa være besynderligt, om dette ikke havde slaaet til, da det oftere er gaaet saaledes, at han har revet enkelte Ord ud af Sammenhængen, klamret sig med krampagtig Heflighed ved dem, uden at byde sig det Allermindste om, hvad der ellers er blevet sagt, baade før og efter, og som for enhver Anden tydeligt nok maatte tilkjendegive, hvad Meningen har været. Der var Ingen her i Salen, — det er jeg overbevist om — som, naar han ikke vilde lægge en anden Betydning i mine Ord end den, der laa deri, kan have overhørt, at jeg udtrykkeligt sagde, — og den ærede Rigsdagsmand har ogsaa gjentaget det, han er stadigt vendt tilbage dertil — at 3000 Rd. ikke vare Mere, end en Mand i „i en saadan Stillings“ kunde leve af, og jeg forklarede dernæst, hvad jeg meente dermed, for at ingen Utydelighed skulde være tilstede. Det er naturligt, søiede jeg udtrykkeligt til, ikke min Mening, at Livet jo kan opretholdes med Mindre; man seer jo daglig, at der er dem, som leve af langt Mindre, men som vist ogsaa ofte maae anvende al deres Skarpsindighed i den Retning og vel ogsaa undertiden i en Retning, som ikke er ønskelig, — men imidlertid — de leve, det er næsten u hørt, at noget Menneske her i Landet er død af Sult, og en Høiesteretsassessor er

endnu ikke død af Sult, det er aldeles utvivlsomt; men jeg søiede til, at her ikke var Tale om blot at „leve“, men her var Tale om, at den her omhandlede Stilling maatte være en saadan, at man kunde vente, at Mand, der vare i Besiddelse af de Betingelser, som man maatte ønske, for at de kunde indtræde i denne Stilling, kunde antages at søle nogen Tilvøielighed dertil. I Forbindelse dermed har jeg ogsaa sagt, at, naar man sammenligner det omhandlede Beslob med andre Stillinger i Samfundet, som Mand, der ere i Besiddelse af mere end almindelig Dygtighed, og som med mere end almindelig Flid og Udholdenhed have udviklet sig i en bestemt Retning, indtage, saa ere 3000 Rd. ikke Mere, end hvad en Mand, til hvem man stiller saadanne Fordringer, som der maae stilles til et Medlem af Landets høieste Domstol, accurat kan leve af — det gjentager jeg. Alle de øvrige Forklaringer af mine Ord vil jeg ganske roligt overlade den ærede Rigsdagsmand selv at komme med. Jeg er overbevist om, at Tidenden nok skal vise, hvad min Mening var. Jeg maa dog forresten sige den ærede Rigsdagsmand, at, forsaavidt han antydede, at jeg personlig skulde have Vanskelighed ved at dømme om, hvad der krævedes for at kunne leve, og at den, der havde Mere end 3000 Rd., vanskelige skulde kunne bedømme dette Forhold end den, der havde Mindre end 3000 Rd., saa troer jeg, at dette aldeles ikke kan komme i Betragtning, og i ethvert Tilfælde kan det ikke komme i Betragtning for mit personlige Bedkommende, idet ogsaa jeg længe har været i det Tilfælde at have Mindre end 3000 Rd., ligesom jeg ogsaa meget godt veed, hvorvidt 3000 Rd. kunne slaae til. Men hvad der er Hovedsagen, og som jeg skal tillade mig til Slutningen at fremhæve, det er den overrassende Erklæring, som jeg fik af den ærede Rigsdagsmand, at han vilde have stemt for Løven, men at han nu ikke vilde stemme for den paa Grund af de Udtalelser, der ere komne fra Ministrene (S. A. Hansen: Det har jeg ikke sagt!); var det da at stemme mod Ændringsforslaget? Ja, det skulde være mig særdeles hjært, men for mine Dren lod det saaledes — og jeg troer ikke at have misforstaaet, at den ærede Rigsdagsmand sagde, at